

Začiatok

→ Posledná a jediná vec, ktorú si malý citrónový dinosaurík pamätá, je, ako mu mama vraví:

„Do tej jaskyne nesmieš nikdy vkročiť!“

Tak tam, samozrejme, šiel. Potom nastalo už len tresk! bum! plesk! No a práve v tejto chvíli žmúri v tme tej istej jaskyne. Chvíľku letel trochu inou tmou. Vraj svetielkovala.

Zažmurkal. Pred sebou zbadal svetlo. Rozbehol sa za ním. Vlastne, iba sa chcel rozbehnúť. Spadol. Nohy ho neposlúchali. Triasli sa ako želé. Zabudol chodiť! Úplne sa preľakol.

Na tretí pokus sa konečne rozbehol. Viete, čo všetko videl na stenách jaskyne? Kone a byvoly a chudých ľudí s ostrými predmetmi, ako tie kone a byvoly lovia.

„Pekné,“ povedal si a spomalil, aby si ich poriadne poobzeral. „Boli tu, aj keď som sem vošiel?“

Neboli. To však malý citrónový dinosaurík ešte nemohol tušiť. To zatiaľ viete len vy.

Vykukol z jaskyne.

„Uáááááááááá!“ rozutekala sa s vreskom svorka čudných malých tvorov. Boli to ľudia. Konkrétne turisti. No ani to malý citrónový dinosaurík nemohol vedieť.

„Aké maličké stvorenia,“ zasmial sa.

Odrazu sa ho čosi drobné pri jeho nohe spýtalo: „Ako sa voláš?“

Malý citrónový dinosaurík sa širokársky usmial a snažil sa to zopakovať: „Akos avoláš.“

„Naozaj? Akos – to je veľmi zvláštne meno, ale páči sa mi!“ povedalo to „čosi“ pri dinosauríkovej nohe. Dinosaurík neprotestoval, aj keď v dinosaurej reči sa tak, samozrejme, nevolal. Ktovie však, či by niekto bol schopný jeho meno po dinosaursky vysloviť. A tak mu to ostalo – Akos Avoláš – malý citrónový dinosaurus. To „čosi“ pri jeho nohách bol chlapec. Volal sa Laurent, na hlave mal baretku a v taške prichystanú bagetu od mamy.